

Δίκαιο και τιμωρία

Fluff

Προσοχή! Το κείμενο έχει αναφορές σεξουαλικής παρενόχλησης, αυτοκτονίας και δολοφονίας.

Ένα ακόμα απόγευμα. Τα κλειδιά κουδούνιζαν όσο ξεκλείδωνα την πόρτα και οι μεντεσέδες έτριξαν όταν την έκλεισα πίσω μου. Η νούντλς όπως πάντα προσπάθησε μάταια να το σκάσει από το διαμέρισμα και όταν αποδέχτηκε ότι ούτε σήμερα είναι η μέρα που θα βγει έξω χωρίς εμένα, κυλίστηκε στο πάτωμα δείχνοντάς μου την λευκή και απαλή κοιλίτσα της, βγάζοντας μικρά γλυκά μιάου όσο περίμενε υπομονετικά να καθαρίσω τα χέρια μου πριν της δώσω τα προγραμματισμένα απογευματινά χάδια της.

Η νούντλς είναι η μόνη συντροφιά που μου έχει απομείνει, ο χαμός της κόρης μας ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο του γάμου μου με τον πατέρα της, οι «φίλοι» μου από τη δουλειά ήταν περισσότερο γνωστοί παρά φίλοι, λογικό αφού όλοι μας είμαστε παγιδευμένοι στις φουσαλίδες της καθημερινής μας ζωής, που να μείνει χρόνος και για καινούργιους ανθρώπους όταν δύσκολα καλύπτουμε τις υποχρεώσεις μας και περνάμε λίγο χρόνο με τους πιο κοντινούς μας ανθρώπους. Και με αυτούς όμως πάλι ο χρόνος δεν ήταν αρκετός. Ακόμα σκέφτομαι κάθε ώρα, κάθε λεπτό που θα μπορούσα να περάσω με το κοριτσάκι μου αλλά επέλεξα να σπαταλήσω στις διάφορες υποχρεώσεις, χρόνο που δεν θα μπορούσα να πάρω ποτέ πίσω. Αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω δεν θα άφηνα ούτε δευτερόλεπτο να πάει χαμένο, και στα τσακίδια οι υποχρεώσεις, δεν

τελειώνουν και ποτέ όσο και να προσπαθείς.

«Αυτές οι σκέψεις είναι ανούσιες, δεν υπάρχει τρόπος να γυρίσει κανείς πίσω στον χρόνο, ξεκόλλα». Αυτό λέω στον εαυτό μου κάθε φορά που αυτή η σκέψη έρχεται στο μυαλό μου. Μέχρι να διώξω αυτές τις άσχημες σκέψεις από το μυαλό μου, είχα ήδη αλλάξει από τα άβολα ρούχα του έξω κόσμου στις απαλές πιτζάμες μου και καθόμουν στον καναπέ στη μέση του σαλονιού με ένα κυπελάκι παγωτό στο ένα χέρι και ένα ποτήρι κρασί στο άλλο, ο συνδυασμός κάθε απογεύματος από τότε που έφυγε η κόρη μου. Δίπλα μου είχε ήδη καθίσει η νούντλς, που ήταν έτοιμη για τον υπνάκο της. Περίμενε υπομονετικά να αφήσω κάτω τα καταπραϋντικά μου για να ανέβει στα πόδια μου και να κουλουριαστεί. Αχ η γλυκιά μου νούντλς.

Όταν τακτοποιήθηκε και άκουσα τα πρώτα της μικρά ροχαλητά, άπλωσα το χέρι μου να πάρω τα πολυπόθητα σνακ. Τη στιγμή που τα δάχτυλά μου ακούμπησαν το δροσερό χάρτινο κουτάκι του παγωτού, τα μάτια μου έπεσαν στο ημερολόγιο της κόρης μου που βρισκόταν ακόμα πάνω στο τραπέζι μπροστά μου από την τελευταία φορά που το διάβασα με τη νούντλς, ένα κυπελάκι παγωτό και ένα ποτήρι κρασί για συντροφιά.

Το ημερολόγιο της ήταν ένα απλό μόβ τετράδιο, δεν είχε τίποτα να το κρατάει κλειστό, ούτε σκηνί ούτε λουκέτο. Στο καρτελάκι έγραφε «Σχολικό πρόγραμμα» και οι πρώτες και οι τελευταίες σελίδες ήταν γεμάτες με ημερομηνίες και λίστες ατέλειωτων εργασιών και ασκήσεων που έπρεπε να κάνει. Λίγο πριν τη μέση όμως, οι λίστες σταμάτησαν και τη θέση τους πήραν σελίδες ολόκληρες κειμένου, που διακοπτόταν κάπου κάπου από μια νέα ημερομηνία ή ένα σκίτσο. Υπήρχαν ακόμα και κάποια ποιήματα, στίχοι από τραγούδια, μικρές φωτογραφίες τυπωμένες σε απλό χαρτί και διάφορα άλλα πραγματάκια που θα φαινόταν σαν σκουπίδια σε άλλους. Θυμάμαι ξεκάθαρα να το χρησιμοποιεί όταν διάβαζε, θυμάμαι να βλέπω με τα ίδια μου τα μάτια τους αριθμούς των ασκήσεων και την ίδια να το έχει δίπλα της και να σβήνει έναν έναν τους αριθμούς όταν διάβαζε στο τραπέζι της κουζίνας. Ποτέ δεν θα υποψιαζόμουν ότι αυτό το τετράδιο θα μπορούσε ποτέ να ναι γεμάτο με τις πιο βαθιές της σκέψεις και πράγματα που δεν είχε πει σε κανέναν. Και εγώ η ίδια τυχαία το ανακάλυψα όταν κοίταγα ποια από τα σχολικά βιβλία της μπορούν να δωριστούν, σε αυτό το σπίτι έτσι κι αλλιώς δεν θα τα χρειαστεί κάποιος άλλος.

Όταν διάβασα το ημερολόγιο κατάλαβα πόσα λίγα ήξερα. Πόσες ανησυχίες της δεν μου είπε ποτέ, για πόσα προβλήματα δεν με συμβουλευτήκε. Νιώθω τόσο άσχημα που το ίδιο μου το παιδί νόμιζε ότι είμαι πολύ απασχολημένη για να το ακούσω ή ακόμα χειρότερα ότι δεν θα την απόπαιρνα και θα έβρισκε τον μπελά της. Την πρώτη φορά που το διάβασα ένιωσα τον κόσμο να χάνεται. Όταν την είχα βρει νεκρή με το μπουκαλάκι των χαπιών ακόμα στο χέρι της δεν μπορούσα να καταλάβω τι θα μπορούσε ποτέ να συμβεί που την οδήγησε σε αυτό. Αφού διάβασα το ημερολόγιό της κατάλαβα. Κατάλαβα όλη την πίεση, την μοναξιά και την απελπισία της. Η ιστορία που όμως μου φάνηκε πιο βαριά απ' όλες και ακόμα δεν μπορώ να χωνέψω είναι το πως ένα γνωστό της πρόσωπο την παρενοχλούσε σεξουαλικά. Ιστορίες φρίκης που δεν θα μπορούσα ποτέ να τις ξεστομίσω. Πάγωσα. Δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι κάτι τέτοιο θα συμβεί στο παιδί μου. Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν στις ταινίες ή στους αγνώστους στις ειδήσεις, ποτέ δίπλα μας. Τέτοια πράγματα κάνουν μόνο άτομα που τα αποφεύγεις στον δρόμο, όχι οι άνθρωποί μας. Δεν μπορούσα να το δεχτώ, δεν το χώραγε ο νους μου. Πως θα μπορούσε κάτι τόσο απαίσιο να συμβεί στην κόρη μου; Ποιο λάθος της θα μπορούσε να δικαιολογεί τέτοια τιμωρία; Τι κακό θα μπορούσε να δικαιολογήσει τέτοια τιμωρία για οποιονδήποτε; Δεν θα μπορούσα να το ευχηθώ ούτε στον

χειρότερο εχθρό μου, ούτε καν σε όποιον της το έκανε, ακόμα και αν θα ήθελα να τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια. Το να ζεις συνεχώς με τον φόβο ότι κάποιος που μέχρι πρόσφατα εμπιστευόσουν μπορεί να σε βλάψει ξανά και ξανά και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για αυτό είναι μια φυλακή που κανένας δεν αξίζει.

Δεν άντεχα άλλο να ζω με τις σκέψεις μου και αποφάσισα να ανοίξω την τηλεόραση να ξεχαστώ. Για κακή μου τύχη, παντού έπαιζαν ειδήσεις εκείνη την ώρα: «Σοκάρουν οι δηλώσεις του εκπροσώπου τύπου της Ελληνικής Αστυνομίας, Νεκτάριου Τζίμα, σε τηλεοπτικό σταθμό σχετικά με την υπόθεση του βιασμού της Μαρίας Παπαδοπούλου. Σχολιάζοντας την δολοφονία του κατηγορούμενου για τον βιασμό της έκανε την δήλωση που ακολουθεί». Αφού η παρουσιάστρια τελείωσε την πρότασή της, η κάμερα σταμάτησε να τη δείχνει και στη θέση της έπαιξε ένα βίντεο από ένα πάνελ ενημερωτικής εκπομπής που έδειχνε τρεις άνδρες με κουστούμια, δύο παρουσιαστές και έναν καλεσμένο. «Κρίμα και άδικο να πεθάνει ένα νέο παιδί, ένα λάθος έκανε.» είπε ο καλεσμένος της εκπομπής και μετά η κάμερα πέρασε πάλι στην καλοφτιαγμένη ξανθιά παρουσιάστρια.

«Τη δήλωση αυτή σχολίασε και η μητέρα της άτυχης Μαρίας από τις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού». Στην οθόνη εμφανίστηκε μια γυναίκα περίπου 50 χρονών τα χέρια δεμένα με χειροπέδες περιστοιχισμένη από δημοσιογράφους και τα μικρόφωνά τους: «Εάν εγώ δεν μπορώ να κρυφτώ από τη δικαιοσύνη γιατί να μπορούν αυτοί; Γιατί να υπάρχει κρυψώνα από τη δικαιοσύνη για κάποιους λίγους; Και η δική μου η κόρη νέο παιδί ήταν. Το σύστημα πρέπει να μεριμνά για όλους, δεν το ζητάω, το απαιτώ.»

Τη θυμάμαι αυτή τη γυναίκα, ήταν η μάνα της Μαρίας Παπαδοπούλου. Μπήκε στη φυλακή για προμελετημένη ανθρωποκτονία. Σκότωσε τον βιαστή της κόρης της. Ο δικαστής αθώωσε τον βιαστή της, καθώς η Μαρία, που ήταν μεθυσμένη, κοιμήθηκε στο κρεβάτι του. Παρά το γεγονός ότι η Μαρία δεν ήξερε που πήγαινε, παρά το γεγονός ότι η Μαρία κοιμήθηκε με τα ρούχα της και ξύπνησε το άλλο πρωί γυμνή, παρά το γεγονός ότι η Μαρία δεν ήταν σε θέση να συναινέσει σε οποιαδήποτε πράξη. Η μάνα της δεν άντεξε να δει τον βιαστή της κόρης της να περπατά ελεύθερος, ενώ το παιδί της κείτεται κάτω από το χώμα εξαιτίας αυτών που της έκανε αυτός αλλά και κοινωνίας που την οδήγησαν να βάλει τέλος στην ζωή της. Τον πυροβόλησε στα σκαλιά του δικαστικού μεγάρου μετά την αθώωση του. Δεν την κατηγορώ, κι εγώ στη θέση της δεν ξέρω τι θα έκανα. Περίμενα ότι η δικαιοσύνη και η αστυνομία προστατεύει όλους τους πολίτες αδιακρίτως, αλλά προφανώς κάποιους τους προστατεύει περισσότερο.

Το ρεπορτάζ δεν είδα ποτέ πως συνεχίστηκε, αλλά αυτό που έγινε μετά με έφερε πιο κοντά σε αυτή τη μάνα απ' ότι οποιοδήποτε ρεπορτάζ θα μπορούσε. Πριν τελειώσει το ρεπορτάζ, το κουδούνι της πόρτας χτυπησε. Άνοιξα την πόρτα, αλλά δεν βρήκα κανέναν, το μόνο που υπήρχε ήταν ένας κλειστός φάκελος. Σήκωσα τον φάκελο και τον άνοιξα. Μέσα υπήρχε ένα σημείωμα και μια φωτογραφία. Αφού κοίταξα για λίγο το πρόσωπο του εικονιζόμενου άνδρα άνοιξα το σημείωμα. «Δεν μπορώ να ζω άλλο με αυτό το βάρος. Σε αυτό το φάκελο θα βρεις τη φωτογραφία του βιαστή της κόρης σου. Στο πίσω μέρος της βρίσκεται το όνομά του και η διεύθυνσή του. Κάνε ό,τι θέλεις με αυτές τις πληροφορίες, αλλά μην ψάξεις να βρεις ποιος είμαι. Το χρέος μου το έκανα. Κάνε ό,τι πιστεύεις αρμόζει.» Αυτός ο φάκελος με έφερε μπροστά στη πιο δύσκολη απόφαση της ζωής μου. Δεν ξέρω τι να κάνω, να πάω στην αστυνομία; Εδώ αθώωθηκε ο βιαστής της Μαρίας, παρά το γεγονός ότι υπήρχαν αδιάσειστα στοιχεία ότι το έκανε, τα μόνα στοιχεία που έχω είναι αυτό το σημείωμα και το ημερολόγιο της μικρής μου. Αλλά από την άλλη τι μπορώ να κάνω, ποια είμαι εγώ

να αποφασίσω τι τιμωρία του αξίζει; Δεν μπορεί όμως να μείνει ατιμώρητος. Γιατί να μείνει αυτός ατιμώρητος; Το παιδί μου δεν έκανε τίποτα και τώρα σαπίζει σε ένα φέρετρο εξαιτίας του. Όχι δεν πρέπει να μείνει ατιμώρητος.

Revision #3

Created 16 May 2023 07:16:40 by Admin

Updated 28 February 2024 18:24:08 by Admin